

CONCERTGEBOUW TE AMSTERDAM.

Rachmaninoff: ernstig en melancholisch.

„Feuerwerk” van Strawinsky, een zijner eerste werken (opus 4) klonk na een lange afwezigheid frisch en pittig. Behalve een paar maten, die uit „L'Apprenti Sorcier” van Dukas overgeschreven konden zijn, toont dit Scherzo zich oorspronkelijk en opgewekt en heeft het nog niet de brute kracht uit de Petrouchka en Sacre-periode. Of alle noten er precies waren, durf ik niet te garandeeren, maar als eenheid, als geheel had Monteux de uitvoering ervan in een vasten greep.

Na dezen vorigen, hier en daar ontembaren inzet kwam met **Rachmaninoff**, die zijn Vierde pianoconcert voordroeg, de groote tegenstelling.

Deze begenadigde onder de romantische pianisten beheerscht zijn spelen en componeeren met een groote rust en voornaamheid en wat den geest van zijn musiceeren aangaat, blijft hij zwaarmoedig en melancholisch. De thema's hebben geen scherpe contouren, zoodat het eerste deel hoofdzakelijk in die ééne, ernstige grondstemming blijft; het thema van het Largo is te simpel om diepte te hebben en zelfs in het slotdeel kan Rachmaninoff's muze zich niet geheel vrij oprichten, maar vindt zich gebonden aan een te grooten ernst. Ook de Aufschwung tegen het slot, lyrisch geweld en wijd gespannen, brengt geen verlossing.

Het werkelijk geniale spel van den componist kent eveneens geen uitbundigheid of zorgelooze Spielfreudigheid, zoodat deze gebeurtenis, van groote intense muzikaliteit getuigend, eigenlijk heel geen aanleiding is voor een daverende ovatie, zooals brillanten solisten altijd ten deel valt.

In het langdurige, maar kalme applaus scheen men dan ook hoofdzakelijk de figuur, de verschijning **Rachmaninoff** te willen eeren.

Wederom veranderde het aspect.

Want Monteux kwam nu den middag besluiten met een bruisende, tintelende uitvoering van een zijner lievelingsstukken: Shéhérazade van Rimsky Korsakoff, waardoor deze ongezocht gelegenheid kreeg revanche te nemen op zijn Triglav-ballet.

Reeds bij het pianoconcert klonk het orkest zuiver en sonoor en ook tijdens dit succesnummer bleef het op een hoog plan musiceren, zoodat nu eindelijk een applaus losbarstte, dat men gewoon is een „buitengewoon succes” te noemen.

Dit succes gold niet alleen Monteux, maar zeker ook het orkest en wel in het bijzonder Louis Zimmermann en de virtuoze eerste blazers Willeke (Klasen: piccolo), Brohm en Elders (resp. klarinet en fagot). Mevrouw Lijzen wil ik een extra compliment maken voor de glazuivere stemming van haar harp.

CONCERTGEBOUW IN AMSTERDAM.

Rachmaninoff: serious and melancholic.

Stravinsky's "Feuerwerk," one of his first works (opus 4), sounded fresh and spirited after a long absence. Except for a few measures that could have been copied from Dukas's "L'Apprenti Sorcier," this Scherzo reveals itself to be original and cheerful, and does not yet possess the brute force of the Petrouchka and Sacre periods. I dare not guarantee that all the notes were exactly there, but as a unity, as a whole, Monteux had a firm grip on the performance.

After this previous, here and there untameable entry, came the great contrast with Rachmaninoff, who performed his Fourth Piano Concerto.

This gifted among the Romantic pianists controls his playing and composing with great calm and dignity, and as for the spirit of his music-making, he remains sombre and melancholic. The themes lack sharp contours, so that the first movement remains mainly in that single, serious fundamental mood; the theme of the Largo is too simple to have depth, and even in the final movement Rachmaninoff's muse cannot rise entirely freely, but finds herself bound by an excessive seriousness. Nor does the Aufschwung towards the end, lyrical violence and wide-stretched, bring any redemption.

The truly brilliant playing of the composer likewise knows no exuberance or carefree playfulness, so that this event, testifying to great intense musicality, is actually no occasion at all for a thunderous ovation, such as brilliant soloists always receive.

In the prolonged but calm applause, therefore, people seemed to wish primarily to honour the figure, the appearance of Rachmaninoff.

Once again, the aspect changed.

For Monteux came to conclude the afternoon with a vibrant, sparkling performance of one of his favourite pieces: Shéhérazade by Rimsky-Korsakoff, whereby the latter was given an unsolicited opportunity to take revenge on his Triglav ballet.

Already during the piano concerto, the orchestra sounded pure and sonorous, and during this hit number it continued to perform at a high level, so that applause finally erupted that one is accustomed to calling an "extraordinary success."

This success applied not only to Monteux, but certainly also to the orchestra, and in particular to Louis Zimmermann and the virtuoso first wind players Willeke (Klasen: piccolo) and Brohm Elders (clarinet and bassoon, respectively). I would like to pay a special compliment to Mrs. Lijzen for the crystal-clear tuning of her harp.

THEO v. d. BIJL.

[Translation: Google]